

Arrest

nr. 67775 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 per faxbericht heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2011 tot terugnrijving, betekend op 27 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2011 om 8 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DERCORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster kwam met een vlucht vanuit Douala toe op de transitzone van de luchthaven van Zaventem op 27 september 2011 en was in het bezit van een geldig nationaal paspoort, voorzien van een visum type C, afgeleverd door de Italiaanse ambassade in Kameroen, geldig van 7 september 2011 tot 20 december 2011. Het was verzoeksters intentie door te reizen naar Zweden om haar dochter te bezoeken.

1.2. Op 27 september 2011 werd het visum van verzoekster geannuleerd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

1.3. Op 27 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot terughrijving. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

[...] in kennis gesteld van het feit dat haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de volgende redenen:

E. Niet in het bezit van passende documenten waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3)

Betrokkene verklaart voor familiebezoek op doorreis te zijn naar Zweden. Betrokkene is tijdens een vorig verblijf reeds naar Zweden gereisd met een visum geldig voor 60 dagen maar heeft toen 6 maand op het Schengengrondgebied verbleven. Met betrekking tot haar reisdoel in Zweden beschikt betrokkene niet over een handgeschreven uitnodiging reisplanning of enig ander document waaruit een voorgenomen verblijf in Zweden blijkt. Betrokkene reist met een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Volgens de visumcode dient betrokkene haar hoofdverblijf zich te voltrekken in het land die het visum heeft uitgereikt. Heden heeft betrokkene totaal niet de intentie om naar Italië te reizen.

G. Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (art.3, eerste lid, 4°)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf beschikt betrokkene over geen enkel bestaansmiddel. Betrokkene beschikt over een "migrationsverket" afgeleverd door Zweden maar dit document kan niet in overweging genomen worden als bestaansmiddelenvervangend document wanneer het visum wordt uitgereikt door een ander land dan datgene die de uitnodiging uitreikt. Bovendien is nergens op dit document een officiële stempel van een overheid terug te vinden.

1.4. Op 27 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde grens.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisgeving van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugdrijving die voorzien is voor 3 oktober 2011. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet- bedoeld wordt blijkens het betoog artikel 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet- en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid is hier ook evident, aangezien verzoekster slechts over 2 dagen beschikt vóór haar repatriëring.

b) Met betrekking tot het ernstige middel

Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 2 lid 2 van de wet van 15/12/1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het voorzichtigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn:

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motif berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Art R.v.St. 1981, 1722).

Artikel 2 lid 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt

Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

Hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

Er is geen discussie over het feit dat verzoekster een geldige paspoort heeft, voorzien van een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade in Kameroen namens de Zweedse autoriteiten. Er is geen twijfel over het feit dat het kwestieuze visum afgeleverd werd om naar Zweden te kunnen gaan.

De ambassade van Italië in Kameroen bevestigde in het schrijven van 30/09/2011 dat verzoekster op 01/09/2011 een Zweedse visum aangevraagd. Ze legde bij haar aanvraag een uitnodigingsbrief een bewijs van tenlasteneming alsmede bewijs van ziekteverzekering en een vliegtuigticket neer.

In het schrijven van de Zweedse ambassade in België aan de dienst vreemde Zaken blijkt dat het door de Italiaanse ambassade in Kameroen afgeleverde visum geldig is er dat verzoekster daarmee naar Zweden mag doorreizen.

De verwerende partij beweert ten onrechte dat verzoeker het doet van zijn reis niet bewezen zou hebben. De verwerende partij verwijst hierbij naar de bepalingen van artikel 3 van de vreemdelingenwet. Volgens dit artikel kan de vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij geen document kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden zijn duidelijk.

Verzoekster is in het bezit van een bewijs van een Zweedse bewijs van tenlasteneming waaruit blijkt dat haar dochter die in Zweden alle kosten met betrekking tot haar verblijf en haar terugreis gaat dragen.

De verwerende partij weigerde de Zweedse documenten in overweging te nemen omdat hij ten onrechte oordeelde dat het afgeleverde visum de enige aanvaardbare tenlasteneming Italiaans moest zijn.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de elementen uit de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op de veronderstelling dat het visum in kwestie geen toegang tot het Zweedse grondgebied zou geven.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing op een verkeerd motief gebaseerd is. De schending van artikel”

3.3.3. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te hertellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot 3'aangheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende

partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

143. Zoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR Rv I' indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is. Dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vernemen, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (iof RvS 1 december 1992. nr. 41.247.). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRVI heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het ERM vereiste passende herstel kan verkrijgen."

(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011; nr. 56.203 dd. 17.02.2011; nr. 56.207 dd.

17.02.2011; nr. 56.208 dd. 17.02.2011)

'Verzoekster voert in casu eenwel niet eens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Integendeel beperkt zij zich tot de bewering dat de beslissing steunt op een teethjke onjuistheid met name zou de gemachtigde er volgens verzoekster vanuit zijn gegaan dat het visum zou zijn afgegeven om naar Italië te reizen

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters vage beschouwingen geenszins concrete gegevens uitmaken waaraan zou moeten blijken dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken

1 De verwerende partij laat verder gelden dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk beoordeeld dient te worden.

'Verzoeker kan niet volstaan met te verwijzen naar zijn middel (R v St 12 juni 2002, nr. Ten overvloede, verzoekster haar beschouwingen missen ook feitelijke grondslag; geenszins wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het visum is afgegeven om naar Italië te reizen; in de bestreden beslissing wordt daarentegen onder meer gemotiveerd dat verzoekster geen passende documenten kan voorleggen aangaande het doel en de verblijfsomstandigheden van haar verblijf in Zweden, dat het visum bovendien is afgegeven door de Italiaanse autoriteiten (zonder dat ergens vermeld wordt dat zij in vertegenwoordiging van Zweden zijn opgetreden) terwijl verzoekster niet de intentie heeft naar Italië te gaan, en dat verzoekster evenmin over bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing. Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

C. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

Overeenkomstig de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verzoekende partij een ernstig middel tot nietigverklaring aan te tonen, alsmede een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing (art. 39/82 §2 van de wet dd. 15.12.1980).

Verzoekster ontwikkelt geen ernstig middel.

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van:

art. 3 van de wet van 29.07.1991,

- art. 2,2 van de Vreemdelingenwet,

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden

beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveningsplicht 'voldaan' (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). 1

Er kan geen schending van de formele motiveningsplicht worden weerhouden

II

Evenmin kan verzoekster gevolgd worden waar zij een schending van art. 2.2 poogt voor te houden

Art 2.2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1°:)

L'hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gehikgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring geldig voor België aangebracht door een Belgischdiplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst hetreunde de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen".

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog wat in het volgende artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

2°(...);

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijven de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarhord en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5°(...)

(..),

In casu is t.a.v. verzoekster een beslissing tot teruggrijping genomen op grond van voormeld art. 3, eerste lid 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit kritiek op het eerste motief (geen documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden).

In de bestreden beslissing tot teruggrijping werd dienaangaande gesteld dat:

'Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijven (art. 3, eerste lid, 30.)

Het ('de,) document(en) kon(den,) niet worden overgelegd: betrokkene verklaart voor familiebezoek op doorreis te zijn naar Zweden. Betrokkene is tijdens een vorig verblijf reeds naar Zweden gereisd met een visum geldig voor 90 dagen maar heeft toen 6 maand op het Schengengrondgebied verbleven. A. het betrekking tot haar reisdoel in Zweden beschikt betrokkene niet over een handgeschreven uitnodiging, reisplanning of enig ander document waaruit een voorgenomen verblijf in Zweden blijkt. Betrokkene reist met een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Volgens de visumcode dient betrokkene haar hoofdverblijf zich te voltrekken in het land die het visum heeft uitgereikt. Heden heeft betrokkene totaal niet de intentie om naar Italië te reizen

In casu kan enkel worden vastgesteld dat er geheel terecht een beslissing tot teruggrijping is genomen t.a.v. verzoeker, waarbij deze beslissing ten genoegen van recht wordt gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. In haar verzoekschrift poogt verzoekster vooreerst voor te houden dat "er geen discussie is over

het feit dat verzoekster een geldige paspoort heeft, voorzien van een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade in Kameroen namens de Zweedse autoriteiten."

Verzoekster kan hierbij niet worden gevolgd, haar beschouwingen vinden geen steun in de motieven van de bestreden beslissing, noch in de stukken van het administratief dossier.

In het verslag van de grenspolitie wordt daarentegen uitdrukkelijk het volgende gesteld:

"5. Gerevens visum

Visum Nr 116788261

- geldig voor SCHENGEW S'T4 TE7'J
- van 07-09-2011 tot 20-12-2011
- voor 01 binnenkomsten
- duur van het verblijf: 90 dagen
- afg. op 07-09-2011 door ITALL4ANSE VERTEGENWOORDIGING te ONLEESBAAR
- type C
- bijzonderheden: TURISMO
- stempel(IN: 1 /Stempels OUT:]

Z Eijen bevindingen en info:

* Betrokkene biedt zich aan met een C visum, 90 dagen, 01 binnenkomst afgeleverd door Italië met als vermelding 'turismo'.

In het paspoort van betrokkene bevindt er zich reeds een eerder uitgegeven

Schengenvisum van Italië. doch toen is dit uitgegeven in vertegenwoordiging van Zweden, doch op het huidige visum is er GEEN vertegenwoordiging vermeld!!

* (

Uit geen enkele vermelding op het visum blijkt dat dit visum zou zijn afgegeven door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Zweden.

Nochtans dient overeenkomstig art. 9 bij bijlage VII bij de visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) ingeval van visumafgifte bij vertegenwoordiging, hiervan verplicht melding worden gemaakt op het visum, en dit in de rubriek opmerkingen:

"9. ci) Verplichte in de rubriek „OPMERKINGEN" op te nemen vermeldingen

- Indien het visum overeenkomstig artikel 8 is afgegeven namens een andere lidstaat.

wordt onderstaande vermelding toegevoegd: „RfCode van vertegenwoordigde lidstaat.J".

- (Het visum van verzoekster bevat geen zulke vermelding. Zodoende kon geenszins worden aangenomen dat de beslissing tot afgifte van een visum is genomen door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Zweden.

Integendeel dient overeenkomstig art. 5, 6, 7 en 8 te worden aangenomen dat, aangezien de Italiaanse autoriteiten het visum hebben afgeleverd, het visum betrekking moet hebben op een reis naar Italië; hetgeen niet het geval is.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift enkele stukken waarmee zij poogt aan te tonen dat er wel vertegenwoordiging was.

Verwerende partij merkt op dat:

- het stuk 2 (uitgaande van de Zweedse ambassade) niet ondertekend is noch enige stempel of dergelijke meer bevat. In dit schrijven wordt trouwens expliciet erkend dat het visum waarmee verzoekster reisde enkel toegang tot Italië;

- een loutere verklaring van de dochter (stuk 3) evenmin kan worden aanvaard;

- het stuk 5 (uitgaande van de Italiaanse ambassade) bovendien melding maakt van het voorleggen van een vluchtreservatie bij Air France (vlucht via Parijs vanuit Yaoundé), terwijl verzoekster in casu via Brussels Airlines is gevlogen via Brussel vanuit Douala (met vlucht

SN352). Zodoende erkent verzoekster zelf dat de stukken die zij heeft voorgelegd bij de visumaanvraag niet correct zijn / niet werden toegevoegd.

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat verzoekster deze documenten NIET heeft voorgelegd aan de grenspolitie; integendeel dateren deze stukken allen van nadat de bestreden beslissing is genomen en ter kennis gebracht aan verzoekster op 27.09.2011.

De verwerende partij merkt dan ook op dat aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, geen kennis van had.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007). In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Verzoeksters a posteriori-verklaringen en stukken vinden geen steun in het administratief dossier.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen door de gemachtigde, gelet op de stukken en elementen waarvan deze kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

In de bestreden beslissing wordt terecht uiteen gezet dat verzoekster het voorgenomen doel en de verblijfsomstandigheden niet kan staven met documenten.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar de bevindingen van de grenspolitie:

Betrokkene biedt zich aan met een C visum, 90 dagen, 01 binnenkomst afgeleverd door Italië met als vermelding turismo'. In het paspoort van betrokkene bevindt er zich reeds een eerder uitgegeven Schengenvisum

van IJah doch toen is dit uitgegeven in vertegenwoordiging van Zweden, doch op het huidige visum is er GEEN vertegenwoordiging vermeld!!

- Op het vorige visum (C, 0] binnenkomst. 90 dagen) bevinden er zich een binnenkomststempel op datum van 08-04-2010 en een vertrekstempel op datum van 06-10-2010. Tevens bevindt er zich een UPPEIL4LLSTILLSTAND geldig van 07-07-2010 tot 07-10-2010.

- Betrokkene overhandigt ons een map met daarin een document hetwelk een familielid of vriend, woonachtig in Zweden, dient in te vullen en over te maken aan betrokkene, dewelke zich met dat document dient aan te bieden aan een Zweedse vertegenwoordiging in het land van herkomst.

- In deze map bevindt er zich tevens een print-out van een vlucht Yaounde — Parijs op datum van 07-09-2011 en een vlucht Parijs - Stockholm op datum van 07-09-2011. Op de print-Out staat er terugvlucht vermeld van Xstockholm Parijs op datum van 05-12-20]] en een terugvlucht Parijs — Yaounde op datum van 05-12-20]].

- Betrokkene kan ons geen print-out tonen van haar huidige reisweg en kan ook geen terugkeerriket tonen.

- Betrokkene kan ons geen geldelijke middelen tonen

Over haar reisnwtief kan betrokkene ons geen duidelijkheid geven" (vetschrift toegevoegd).

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl tevens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing nog een tweede motief bevat, gesteund op art. 3, eerste lid, 40 van de Vreemdelingenwet (onvoldoende middelen van bestaan). Dienomtrent verwijst verzoekster naar het bewijs van tenlasteneming, dat zij als stuk 3 aan haar verzoekschrift voegt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom met dit stuk geen rekening kan worden gehouden:

"Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis: voor de duur van haar voorgenomen verblijf beschikt betrokkene over geen enkel bestaansmiddel. Betrokkene beschikt over een

migrationsverket” afgeleverd door Zweden maar dit document kan niet in overweging genomen worden als bestaansmiddelenvervangend document wanneer het visum wordt uitgereikt door een ander land dan datgene die de uitnodiging uitreikt. Bovendien is nergens op dit document een officiële stempel van een Overheid terug te vinden”.

Uit het verslag van de grenspolitie blijkt duidelijk dat verzoekster niet in het bezit was van bestaansmiddelen; zij kon geen geldelijke middelen tonen. Verzoekster ontkent dit ook niet; evenmin ontkent verzoekster dat het voorgelegde sluk geen officiële stempel van de overheid bevat.

Terwijl verzoekster niet dienstig kan ontkennen dat het visum is uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten, zonder dat ergens melding gemaakt wordt van vertegenwoordiging. Zodoende heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat dit document niet in overweging kon worden genomen. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoekers enig middel niet worden aangenomen. Verzoekers eerste middel is niet ernstig.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

3.3.5. De bestreden beslissing steunt op twee motieven. Slechts indien verzoekster erin slaagt de twee motieven aan het wankelen te brengen, kan het middel prima facie gegrond worden verklaard.

3.3.6. In onderhavig geval past het te wijzen op de volgende bepalingen:

- Artikel 5 van de Visumcode (Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009) luidt als volgt:

Artikel 5

Voor het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over aanvragen bevoegde lidstaat

1. De lidstaat die bevoegd is voor het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over een aanvraag voor een eenvormig visum is: a) de lidstaat op het grondgebied waarvan de enige bestemming van het (de) bezoek(en) is gelegen; b) indien het bezoek meer dan een bestemming omvat, de lidstaat op het grondgebied waarvan de hoofdbestemming van het (de) bezoek(en) is gelegen qua duur of doel van het verblijf, of c) indien geen hoofdbestemming kan worden vastgesteld, de lidstaat waarvan de aanvrager voornemens is de buitengrens te overschrijden om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen.(...)”.

- Artikel 8 van de Visumcode luidt als volgt:

1. Een lidstaat kan ermee instemmen een andere lidstaat die op grond van artikel 5 bevoegd is, te vertegenwoordigen voor het onderzoeken van aanvragen voor en de afgifte van visa namens die lidstaat. (...)”.

- Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt:

Artikel 14

Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
 - b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
 - c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodel;
- (...)

- Artikel 5, eerste lid, C en derde lid van de Schengengrenscodel luiden als volgt:

Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

- c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
- (...)

3. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

- Artikel 7 van de Schengengrenscodel luidt als volgt:

Artikel 7

Grenscontrole op personen

1. Het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. De controle wordt verricht overeenkomstig dit hoofdstuk.(...)

(...).

3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;”

3.3.7. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en het bezit van voldoende middelen van bestaan aantoot, ook al is het de intentie van de vreemdeling om naar een andere Schengenlidstaat te reizen. Dit kan ook gelezen worden in artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Een vreemdeling kan derhalve uit het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, en uit artikel 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

3.3.8. Uit bijlage 13, voorbeeld 14, gevoegd bij de gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposten en uit artikel 9 a) bij bijlage VII van de Visumcode, blijkt dat indien een visum door een consulaire post van een Schengenstaat in vertegenwoordiging van een andere Schengenstaat wordt afgegeven, op de visumsticker in de rubriek "Opmerkingen" de vermelding "R" wordt aangebracht, gevolgd door de code van het land waarvoor het visum is afgegeven. Voor Zweden wordt de code "S" gebruikt.

3.3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat zoals verzoekster betoogt in haar verzoekschrift zij reeds in 2010 gebruik gemaakt heeft van een visum kort verblijf dat uitgereikt werd door de Italiaanse autoriteiten om naar Zweden te reizen. Op deze visumsticker, geldig van 6 april 2010 tot 19 juli 2010, werd in de rubriek "Opmerkingen" de vermelding "R" aangebracht, gevolgd door de code "S" van Zweden, gevolgd door de vermelding "turismo". Verzoekster kon in 2010 met deze visumsticker zonder problemen via België naar Zweden reizen.

3.3.10. De Raad begrijpt uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verwerende partij onder meer valt over het feit dat de visumsticker die uitgereikt werd door de Italiaanse ambassade in Kameroen in de rubriek "Opmerkingen" ditmaal niet de vermelding "R" bevat en enkel de vermelding "turismo" bevat. Technisch gesproken wijst dit erop dat de Italiaanse overheden zelfstandig het visum type C hebben uitgereikt en dat het hoofddoel van verzoekster een toeristisch kort verblijf in Italië is.

3.3.11. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een aan haar gericht faxbericht van 30 september 2011 van de Italiaanse ambassade in Kameroen (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) waarin zij bevestigen dat zij het visum hebben uitgereikt aan verzoekster wiens hoofddoel een verblijf in Zweden is. Zij stellen dat alle voorwaarden vervuld werden voor de afgifte van dit visum en dat verzoekster in het verleden reeds gebruik gemaakt heeft van een dergelijk visum om naar Zweden te reizen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift tevens een faxbericht van 28 september 2011 van de Zweedse ambassade in Brussel (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift) gericht aan "Brussels airport" waarin zij meedelen dat zij geen diplomatieke vertegenwoordiging hebben in Kameroen, dat de Italiaanse autoriteiten hen aldaar vertegenwoordigen voor de afgifte van Schengenvisa voor Zweden en dat deze een fout begaan hebben door een visum uit te reiken zonder te vermelden dat het in vertegenwoordiging van Zweden werd uitgereikt.

3.3.12. Prima facie dient de Raad echter vast te stellen dat verwerende partij zelf lijkt uit te gaan van een vergissing van de Italiaanse autoriteiten in dat verband aangezien verzoekster blijkens het eerste motief van de bestreden beslissing dat stelt dat verzoekster niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken, in eerste instantie verweten wordt *"Met betrekking tot haar reisdoel in Zweden (...) niet over een handgeschreven uitnodiging, reisplanning of enig ander document waaruit een voorgenomen verblijf in Zweden blijkt (te beschikken)"*. Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe om te stellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf wel duidelijk zijn en verwijst daarvoor naar *"het bezit van een bewijs van een Zweeds tenlasteneming waaruit blijkt dat haar dochter die in Zweden (verblijft) alle kosten met betrekking tot haar verblijf en haar terugreis gaat dragen."* In dit verband dient de Raad vast

te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat dit stuk, dat verzoekster ook voegt bij haar verzoekschrift (stuk 3), gefaxt werd naar de verwerende partij nadat de bestreden beslissing getroffen werd, namelijk op 29 september 2011. Daargelaten de vraag of dit stuk het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aantoont, kan de verwerende partij niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat de ze de bestreden beslissing trof.

3.3.13. Verzoekster kan derhalve het eerste motief van de bestreden beslissing, waarbij de vaststelling dat verzoekster reist met een visum (zelfstandig) afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten en haar verweten worden niet de intentie te hebben om naar Italië te reizen waar haar hoofdverblijf zich volgens de visumcode dient te voltrekken, als overtollig motief kan beschouwd worden, niet aan het wankelen brengen.

3.3.14. Het tweede motief van de bestreden beslissing handelt over de vaststelling dat verzoekster niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis. De bestreden beslissing stelt in concreto vast dat verzoekster over geen enkel bestaansmiddel beschikt. Dit betwist verzoekster niet. Verwerende partij verwijt verzoekster verder onder meer enkel te beschikken over een "*Migrationsverket*" waarop geen officiële stempel van een overheid terug te vinden is. Verzoekster betwist deze vaststelling evenmin in haar verzoekschrift. Deze vaststelling vindt alleszins steun in het administratief dossier waarin zich het betrokken document bevindt. Het betreft een "*Questionnaire concerning a person who wishes to visit you in Sweden*" (vrije vert.: vragenlijst betreffende een persoon die u wenst te komen bezoeken in Zweden). Dit stuk is blijkens de inleidende rubriek bedoeld om de aanvraag van een visum voor een bezoek aan vrienden of familieleden in Zweden voor te bereiden. Het bevat acht rubrieken waarop informatie dient ingevuld te worden over de uitnodigende persoon in Zweden en de visumaanvrager, over het doel van de reis en de financiële details van de reis. De inleidende rubriek op het stuk benadrukt dat het ingevuld formulier samen met alle ondersteunende stukken door de visumaanvrager dienen overgemaakt te worden aan een "*Swedish foreign authority (embassy or equivalent)*" (vrije vert.: Zweedse buitenlandse overheid, ambassade of equivalent orgaan). Het stuk bevat bovenaan rechts een vak houdende een rubriek "*Dossiernummer*" en een rubriek "*Signatur*". Deze rubrieken zijn niet ingevuld en bevatten geen stempel van een "*Zweedse buitenlandse overheid, ambassade of equivalent orgaan*". Het stuk kan derhalve enkel beschouwd worden als een eenzijdig door verzoekster en haar dochter ingevuld voorbereidend stuk met het oog op het verkrijgen van een visum voor Zweden waaraan geen officiële gevolgen gehecht werden. Waar verzoekster betoogt dat zij in het bezit is van een Zweeds bewijs van tenlasteneming waaruit blijkt dat haar dochter in Zweden alle kosten met betrekking tot haar verblijf en terugreis gaat dragen herhaalt de Raad dat verwerende partij niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat de ze de bestreden beslissing trof.

3.3.15. Verzoekster kan derhalve het tweede motief van de bestreden beslissing waarbij de vaststelling dat verzoeksters "*Migrationsverket*" niet in overweging wordt genomen wanneer het visum wordt uitgereikt door een ander land dan datgene die de uitnodiging uitreikt als overtollig motief kan beschouwd worden, niet aan het wankelen brengen.

3.3.16. De bovenvermelde faxberichten van de Italiaanse ambassade in Kameroen en de Zweedse ambassade in België en de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Daargelaten de vaststelling dat het stuk van de Zweedse ambassade niet ondertekend werd, dient de Raad op te merken dat er alleszins geen rekening kan gehouden worden met verklaringen of documenten die achteraf worden verstrekt, nadat de toegang tot het Schengengebied reeds werd geweigerd. De in artikel 3 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden dienen immers vervuld te zijn bij de grenscontrole en niet achteraf (cfr. RvS, nr. 92.251, 16 januari 2001).

3.3.17. Het komt de Raad niet toe om de teruggedrijvingsmaatregel die getroffen werd ten aanzien van verzoekster te gaan herevalueren in het licht van de bij het verzoekschrift gevoegde documenten die niet voorlagen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Dit behoort exclusief tot de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij die blijkens het administratief dossier op 30 september 2011 echter meegedeeld heeft de bestreden beslissing te handhaven.

Er dient derhalve geconcludeerd te worden dat verzoekster prima facie geen ernstig middel aanvoert en dat de tweede cumulatieve voorwaarde in deze niet vervuld werd .

3.3.18. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.18.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.3.18.2 De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster als volgt:

*“Verzoekster verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (Arrest nr. 54165 van 7 januari 2011) volgens dewelke de uiterst dringende noodzakelijkheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet meer bewezen hoeft te worden wanneer de verwijderingsmaatregel op een feitelijke onjuistheid gebaseerd is.
De bestreden beslissing in casu is op een feitelijke onjuistheid gebaseerd is,
De gaxise motivering is het gevolg van het feit dat de verwerende partij verkeerdelijk van oordeel was dat het visum in kwestie afgegeven werd om naar Italië te reizen. De ganse redenering van de verwerende partij isop deze foutieve vaststelling gebaseerd.
In deze zin weigert de verwerende partij bijvoorbeeld om rekening te houden met het bewijs van tenlastenexning van verzoekster omdat de garant niet in Ita1i woont.
“betrokkene beschikt over een ‘migrationsverket’ afgeleverd door Zweeden mmr dit document kzn iiet in overweging genomen worden als bestaansmiddelenvervangend document wanneer het visum wordt uitgereikt door een ander land dan datgene die de uitnodiging uitreikt.” (Zie bestreden beslissing)
Uit voormelde elementen blijkt dat de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoord is;”*

In casu dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel quasi identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken. De verwijzing door verzoekster in haar verzoekschrift naar een eenmalig arrest van de Raad kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

Uit de bovenvermelde bespreking van het door verzoekster aangevoerde middel blijkt ten overvloede dat in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt de ganse motivering van de bestreden beslissing niet

gebaseerd is op het oordeel van de verwerende partij dat het visum in kwestie werd afgegeven om naar Italië te reizen.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve niet voldaan.

3.3.19. De vaststelling dat er niet voldaan is aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarde als bepaald in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet leidt tot de conclusie dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient afgewezen te worden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA